

Nicolai'nin incelemesindeki levha:
Tapınakçılara atfedilen ezoterik
madalyonlar ve semboller (Fig. 1-5).
1783.

GİZLİ CEMİYETLER

Tapınakçılara Yöneltilen Suçlamalar: Baphomet'in Sırrı

Essai sur les accusations intentées aux Templiers

👤 FRIEDRICH NICOLAI · 📅 1783 · 🌐 ÖZGÜN: İNGİLİZCE · 📄 [SOURCE LIBRARY](#)

GİZLİ CEMİYETLER

TÜRKÇE ÇEVİRİ

AÇIK ERİŞİM

[ÖZGÜN KAYNAĞI GÖR](#)

[ÇEVİRİYİ OKU ↓](#)

[SAYFALARI GÖR ↓](#)

Aydınlanma çağının önde gelen yayıncısı ve eleştirmeni Friedrich Nicolai, Tapınakçılara yöneltilen suçlamaları soğukkanlı bir incelemeye tabi tutar: haça tükürme, gizli kabul törenleri ve hepsinden ünlüsü, Baphomet adlı puta tapınma iddiası. Aşağıdaki bölümde Nicolai, düzenin bir sırrı olup olmadığını tartışır ve Baphomet adının kökenine dair kendi çözümlemesini sunar.

TÜRKÇE ÇEVİRİ · ÇEVİREN ŞİRA NUR UYSAL

Bir tanık, kabul törenine dair ifadesinde şunu aktarır: kendisine tarikatın tüzüğünü göstermişler, içeri almışlar; ama bundan başka, dünyanın tamamına bile göstermeyeceği kadar gizli bir tüzüğün daha var olduğunu söylemişlerdi (1). İngiltere Büyük Üstadı Kardeş Guillaume de la More'un, yeni kabul edilmiş bir şövalyeye, Kardeş Guillaume de Pokelington'a, bir kopyasını çıkarması için verdiği gizli tüzükler mecmuası da buna benzerdi; üstat ona bunu hiç kimseye, bir şövalye olmadıkça, göstermemesini sıkı sıkıya tembihlemişti. Ryde'de papaz olan ve altı ay boyunca bizzat Tapınakçı olmuş Gaspard de Nofferton, uzaktan bir göz atınca, kâtipten geleni gören Guillaume öylesine ürkmüştü ki elyazmasını kâtibin elinden kapıp aldı ve bundan böyle, şövalye olsun olmasın, hiç kimseye ne göstereceğine ne de emanet edeceğine yemin etti (2). Burada iki türlü kabul töreninin açıkça birbirinden ayrıldığı görülür: çünkü söz konusu papaz bizzat Tapınakçı olduğu hâlde, kendisine bu gizli tüzükler mecmuasından hiç söz edilmemişti. Bana öyle geliyor ki, tarikat içinde üç sınıf ayırt

edilebilir. Birinci sınıfa, herkesçe bilinen ve tarikatın açıkça beyan edilmiş kurallarına uygun olan kabul töreniyle alınırdı.

1307 yılında Paris'te yapılan ve yüz kırk iki Tapınakçının bir araya getirildiği büyük yüzleştirmede, hepsi kendilerine yüklenen suçların çoğunu itiraf etti. Yalnızca biri, Kardeş Henri d'Hercigny, kabul edildiğinde kendisine dürüstçe olmayan hiçbir şey söylenmediğini ve yapılmadığını söyledi (1); demek ki henüz, ötekilerin daha fazlasını öğrendiği o ikinci kabule erişmemişti. Nitekim kendilerine sorulan hiçbir şeye yanıt veremeyen başkaları da aynı durumdaydı. Burada dikkate değer bir başka nokta daha buluyorum: Tapınakçıların noviçeleri yoktu, kabul edilen kişi hemen ve doğrudan yeminli üye oluyordu. Görünen o ki ilk kabul, onlar için bir tür noviçiat yerine geçiyordu: tıpkı Cizvitler arasında yalnızca bir profesyon yapmış olanların, güçlük çekmeden yeniden dünyaya dönebilmesi gibi. Ama öte yandan, yeni kabul edilenlerin çoğunun tarikatı asla terk etmeyeceklerine dair böylesine tuhaf bir yemin etmek zorunda bırakılması da hayli tuhaf görünüyor: demek ki kendilerine, dışarıya yayılmaması gereken bir şey açıklanmıştı; ya da tarikata bu tekil yemini yükledikleri kişileri, tarikata sıkı sıkıya bağlı kalmaya yatkın ve bir gün daha fazlasına layık görülecek kişiler olarak görüyorlardı. Buradan çıkardığım sonuç şu ki, Tapınakçıların, ikinci bir profesyona kabul edildikten sonra o profesyonun gereğini yerine getirmeyi reddeden bazı şövalyeleri yok ettikleri iddiası, büsbütün temelsiz değildir (2).

İkinci sınıf, Kardeş Étienne de Stapelbrugge gibi ikinci kez kabul edilmiş olan herkesi kapsardı. Bunlar, İsa'yı inkâr ettiklerini, haç üzerinde yürüdüklerini vb. itiraf ettiler; kimileri de edepsiz öpüşmelerden söz etti, kimileriye bunu reddetti (1). Anlaşılan o ki bazen kişiler birinci sınıftan geçirilmeden doğrudan ikinci sınıfa alınıyordu; bu durumda, o kişilere tarikatı terk etmeyeceklerine dair yemin ettirilmesi hiç şaşırtıcı değildir. Auvergne Dauphin'i Gui, on iki yaşında bu dereceye ulaşmıştı (2) ve bu denli körpe bir yaşta, söz konusu kabulden önce başka bir kabulün geçmiş olması pek olası görünmüyor. Kimi zaman üç kabul de tek seferde yapılırdı. Kardeş Jean de Cassanhas (3) bize bunun bir örneğini sunar: kabul edildiğinde önce ona kuralı dehlizde öğretiler; sonra, birincisi, tarikatın kuralının son derece güç olduğunu ve ondan yalnızca yüzeysel bir kısım göreceğini söylediler; ardından onu meclis salonuna götürdüler; orada, ikincisi, ölmemiş ve ölmeyecek bir Tanrı'ya inanmasını salık verdiler; üçüncüsü, ona bir tasvir gösterdiler.

Büyük olasılıkla bu, bir Genel Bölüm toplantısında geçiyordu; çünkü tarikat üyelerinin üçüncü sınıfı, Genel Bölümlere kabul edilenlerdi ve orada şövalyelere, başka bir yerde ele alacağımız bir tasvir gösterilirdi. İkinci bir kabulü itiraf edenlerin çoğu bu figürü tanımak istemez; başkalarıysa onu birçok Genel Bölümde gördüklerini kesinlikle doğrular (1). Yine başkaları, hiçbir zaman Genel Bölümde bulunmadıkları için onu hiç görmediklerini aynı kesinlikle söyler (2). Demek ki, iki kez kabul edilmiş üyelerin yanı sıra, üçüncü, gizli ve seçkin bir sınıf daha vardı; bu sınıfın üyeleri sonunda

tarikata tamamen bütünleşmiş oluyordu, öyle ki bu üçüncü derece Tapınakçılar için, Cizvitlerin dördüncü yemini neyse oydu (3).

Baphometus ve tanınma işareti

Genel Bölüme kabul edilenler, tarikatın yönetimine ve dolayısıyla bütün sırlarına ortaktı; genel meclislerde özel bir adı olan bir tasvirin benimsenmesinin nedenleri arasında, şövalyeler arasında tanınmayı kolaylaştırma kaygısının da bulunduğunu oldukça olası buluyorum: öyle ki bu ortak işaret sayesinde, iletecek önemli sırları olan biri, belki ilk kez karşılaştığı bir başka kardeşin tarikatın tasarılarından haberdar olup olmadığını hemen anlayabilirdi. Zira eğer bu kişi o tasviri betimleyecek durumda değilse ve Baphometus adını bilmiyorsa, bu, onun hiçbir zaman Genel Bölümde bulunmadığının ve gizli kalması gereken şeylerin ondan saklanması gerektiğinin bir işaretiydi; Doğu'dan Batı'ya, Batı'dan Doğu'ya sürekli gidip gelen şövalyelerin de benzer bir tedbire ihtiyaç duyabileceğini kavramak güç değildir. (Nitekim Cizvitler için de aynı şey geçerliydi: bir kimse dördüncü yeminini etmedikçe, Cizvit olup olmadığını hiç kimse bilemezdi ve bu durumdaki herkesin bunu bildiği de söylenemezdi. İşte şu özdeyiş de buradan gelir: Bir Cizvit'in kim olduğunu, ancak bir başka Cizvit bilir, o da eğer Cizvit ise; Cizvit olsa bile, yine de bilmeyebilir. Tapınakçılar için de durum aynıydı.)

İtiraflar üzerine bir karşılaştırma

Şimdi, Tapınakçıların çoğunun tarikata yüklenen suçları inkâr etmiş olmasına dayanan itiraza geliyorum. Ama bu itiraz, pek çok farklı tanıklığın kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyduğu bir gerçek karşısında gücünü yitirir: tarikat, ortak kabul töreninden bağımsız olarak, bir, hatta belki iki kabul türü daha biliyordu; bu durumda, birinci profesyondan geçmiş şövalyelerin, ikinci bir kural almış olanların itiraf ettiği şeyleri bilmemesine ve inkâr etmesine artık şaşmamak gerekir. Birincilerin inkârı, ikincilerin itiraflarını hiçbir biçimde zayıflatmaz; üstelik bunların sayısının pek az olması gerektiğini düşünürsek, itiraflarının çokluğunu ve birbirine uygunluğunu, doğruluklarının yeni bir kanıtı olarak görmek gerekir.

Pek çok şövalyenin bildiği en iyi şeyi sakladığına inanmak için sebep var; bu görüşü olası kılan da şu: en eski ve en yetenekli olanların, tarikatın sırlarını zorunlu olarak bilmesi gerekirdi, örneğin önce itiraf edip sonra her şeyi inkâr eden Büyük Üstat Jaques de Molay gibi. Aynı İngiliz şövalye, Jean de Stoke, özgürce ve pek çok ayrıntıyla, ilk kabulünden sonra bizzat aynı Jaques de Molay tarafından ikinci biçimde kabul edildiğini itiraf etti. Hiçbir şeyin yalan söylemeye ikna edemeyeceği yabancı bir şövalyenin bu tanıklığı, kesinlikle inanılmayı hak eder. Aynı şekilde, Auvergne Preceptoru Humbert Blanke adlı bir şövalyenin, sözlerini tartmakta ve bir sorgunun tuzaklarından kaçınmakta çok usta olduğunu görüyoruz (1); 1310'da Londra'da katlandığı bir sorguda, tarikatta otuz yedi ya da otuz sekiz yıl geçirmiş olmasına rağmen hiçbir şey bilmediğini iddia etti. Oysa göstermek istediği kadar cahil değildi; çünkü itirafları samimiyeti ve ayrıntılarıyla öne

çıkan Kardeş de Tocci, Humbert Blanke tarafından denizaşırı topraklarda kabul edilmiş dört şövalye tanıdığını, bunların İsa'yı inkâr ederek ve haç üzerine tükürerek kabul edildiklerini, kendisine böyle söylediklerini doğrular. Buna rağmen bu kurnaz kardeş inkârında ısrar etti; bunun gibi pek de samimi olmayan başka tanıklık örneklerimiz de var.

Bütün bu konu üzerine yazılmış eserlerde rastlanan yanlış bir iddiayı burada çürütmek yerinde olur: buna göre, Fransız şövalyeler dışında hiçbir yabancı Tapınakçı, tarikata yöneltilen suçlamaların doğruluğunu itiraf etmemiştir; dolayısıyla Fransızların itirafları, Kral Philippe'in entrikalarının, vaatlerinin, tehditlerinin, baştan çıkarmalarının ve işkencenin sonucudur. Bu iddia, kelimesi kelimesine, Fransız Tapınakçı avukatlarının 1307'de yargıçlar önünde sundukları savunmada bulunuyor ve iyi bir hukukçunun üslubunu ele veriyor; ama hiçbir yerde kanıtlanmamıştır ve yazarın kendisi buna inanmış olsa bile, 1307'de yabancı ülkelerden güvenilir hiçbir haber alınamayacağından, bugün bunu karşıt tanıklıkların açıklığına karşı savunmak mümkün değildir. Sözünü ettiğimiz üç İngiliz şövalyenin anlattıkları tek başına bu yanlış iddiayı çürütmeye yeter. Bu anlatılar gönüllü, ayrıntılı, işkenceden uzakta dile getirilmiştir ve buna rağmen Fransa'da pek çok şövalyenin yaptığı itirafların bir kısmını doğrular. Üstelik bu üç Tapınakçı, İngiltere'de tarikatın gizli âdetlerini açıklayan tek kişiler de değildir; 1311'de Londra'da dinlenen yetmiş beş şövalye daha aynı şeyleri söyledi. Ayrıntılı itirafıyla öne çıkan Fransız şövalye Godefroi de Gonavilla, İngiltere'de kabul edildiğini söylüyor.

İrlanda'da elli dört şövalyenin çoğu aynı şeyi söyledi. İskoçya'da kırk üç tanıklıktan birçoğu tarikatı ağır biçimde suçladı. İtalya'da, gizli kabullerin bilindiğine dair birtakım hafif izlere rastlanır. Kastilyalı, Aragonlu ve Portekizli şövalyeler bir konsil tarafından suçsuz ilan edildi; dolayısıyla onların ahlakına karşı söylenecek bir şey kalmıyor. Ünlü Campomanes, 1747'de basılmış bir Tapınakçılar tarihinin yazarıdır; bu eserde başlıca amacı, hemşehrisi şövalyelerin kendilerine yüklenen suçlardan masum olduğunu kanıtlamaktır; ama bunu yaparken, başka yerlerde bu suçlamaların gerçek temellere dayandığını da ister istemez kabul eder. Ayrıca İspanyollar ve Portekizliler her zaman Kilise'nin son derece alçakgönüllü ve itaatkâr evlatları olmakla övünmüşlerdir; öyle ki Tapınakçıların önderleri, kendi paradokslarıyla bu insanlar arasında boy göstermeye cesaret edememiş olabilir. Zaten Tapınakçılar için kale ve hisarlara sahip olmak az bir avantaj değildi; oradan bir Konsil'e karşı, zindanların dibinden savunulacağından çok daha iyi savunulur insan.

Tarikatın gizli âdetlerinin Almanya'ya sızdığını kesin olarak öne sürmek mümkün değildir, gerçi birtakım koşullar bunu düşündürebilir. Kesin olan şu ki, Alman şövalyeler suçlayıcılarına, İspanyollardan bile daha kararlı biçimde kılıçlarıyla karşılık verdiler. Yirmi silahlı şövalyenin başındaki Waldgrave Hugon, 1310'da Mainz Konsili'nin toplantısında protestosunu dile getirdi; bu hamleyle bütün rahipleri öylesine korkuttu ki Almanya'da bu suçlamaların hiçbir devamı gelmedi.

Bu genel bakıştan, o unutulmaz döneme dair açıkça görülür ki, Fransa Kralı Güzel Philippe, işkence eziyetleriyle de rüşvetleriyle de sanıkların tüm itiraflarını koparmış olamaz; aynı şekilde görülür ki tarikatın gizli kurumları en çok Fransa'da, Fransa'dan sonra da İngiltere'de yayılmıştı. Bu iki ulus, Haçlı Seferlerinde başlıca payı almıştı. Tapınakçıların büyük hazinesi ve arşivleri Paris'teydi (1). On ikinci yüzyılın sonundan beri bütün Büyük Üstatlar Fransızdı, ondan önce de tarikatın birçok önderi aynı millettten gelmişti; tarikat, kurucusu Hugues de Payens'i de hâlâ bu ulustan sayar. Tarikatın sırları önderlerin elinde olduğuna göre, bu sırların en çok, Büyük Üstatlığın uzun süredir merkezi olan Fransa'da bilinmesi doğaldır; bu görüşü daha da güçlendiren şu ki, İngiliz şövalyeler bu âdetlerin Fransa'dan İngiltere'ye geçtiğini kesin olarak söylüyor. Kardeş Étienne de Stapelbrugge, bunların aslında Agenois'tan geldiğini duyduğunu söylüyor; Kardeş Thomas de Tocci de Thoroldeby ise daha kesin biçimde, Fransız Kardeşler Adélar'da ya da Humbert de Peraut'un bunları elli altmış yıl önce İngiltere'ye getirdiğini söylüyor. Bütün bunlar, bu gizli âdetlerin neden her yerden önce Fransa'da yayılabildiğini ve neden başka bazı ülkelere hiç sızmamış olabileceğini açıklıyor; bütün bu olguların ve koşulların dikkatli bir karşılaştırması da bize, pek çok şövalyenin bu âdetleri neden bilmediğini ve dolayısıyla neden itiraf edemediğini gösteriyor.

İkinci itiraz: itiraflar işkenceyle koparıldı

Burada da büyük Thomasius'un insaniyet duygularını görüyoruz ve bunları gönülden onaylamaktan kendimizi alamıyoruz. İşkence, kuşkusuz, gerçeği

öğrenmek için son derece belirsiz bir araçtır; ama işkence altında koparılan itiraflar bir suçlamayı ne kadar az destekliyorsa, işkenceden sonraki inkârlar da onu o kadar az çürütür: işkencenin gerçekten var olan suçları itiraf ettirdiği, buna karşılık aynı ölçüde temelli suçların, suçluların ölünceye dek sakladığı sırlar olarak kaldığı örnekler vardır. İşkence, öyleyse, başka birçok delille desteklenmedikçe, ne lehte ne aleyhte hiçbir şey kanıtlamaz.

Bu ünlü davanın bütün koşulları dikkatle tartıldığında, ne işkencenin kullanılmış olması ne de sanıkların ifadelerinden dönmesi, suçlamaların asılsızlığını kanıtlar. Fransa'da kimlerin işkence gördüğünü, kimlerin görmediğini kesin olarak söylemek mümkün değildir; bütün şövalyelerin işkence gördüğünü ya da hepsinin itiraflarından döndüğünü ileri sürmenin de bir temeli yoktur. Yalnızca bir kez kabul edilmiş bazı kişilerin, işkence altında hiç bilmedikleri suçları itiraf etmiş olabileceğini varsaysak bile, buradan ne çıkar? Elimizde, İngiliz, İskoç, İrlandalı şövalyelerin kamuya açık tanıklıkları var; bu şövalyelere karşı, yumuşak huylu yargıçlar ne işkence, ne vaat, ne tehdit kullandı: bu denli güçlü kanıtlara karşı makul olarak ne öne sürülebilir?

Fransız Kardinallerin, Chinon'da yapılan sorguların tutanaklarını tahrif etmekle suçlanması hiçbir temele dayanmaz; peki aynı şey İngiliz, İskoç, İrlandalı din adamı yargıçlar için de söylenebilir mi, onların da bize ulaşan o son derece ayrıntılı tutanakları keyiflerince çarpıttıkları mı iddia edilecek? Yoksa bütün bu yabancı şövalyeler itiraflarının her ayrıntısını mı uydurdu, kurguladı? Hangi amaçla yapmış olabilirler bunu? İsimlerin, yerlerin,

kişilerin ve konuyu etkileyen daha nice ayrıntının hayal ürünü olması mümkün müdür? Yoksa İngilizlerin İrlandalılarla, ikisinin de Fransızlarla, özünde doğru olan olguları öne sürmeden, temel noktalarda bu denli örtüşmesi nasıl mümkün olurdu? Bunca bilginin bu denli önemli ve bu denli açık koşullara hiç dikkat etmemiş olmasına şaşmadan edemiyorum.

Ama bize karşı, Büyük Üstat'ın, hiçbir zorlamaya maruz kalmamış olan ilk iki itirafını reddettikten sonra, ölümüne dek inkârında ısrar ettiği öne sürülüyor: bu güçlüğü daha yakından inceleyeceğim. İtiraf etmeliyim ki, Büyük Üstat'ın tutumunu ne kadar incelersem, orada o kadar az yücelik buluyorum; sağduyunun izini bile göremiyorum: her şey orada zayıflığın, tutarsızlığın ve korkunun damgasını taşıyor.

1308'de, Büyük Üstat, kendisinden beklenenin tam tersi bir tutum sergileyerek üç Kardinal önünde konuştuğunda, Kardinaller bu gülünç bahaneye (fatuo hoc praetextu) sarılarak kalplerindeki kötülüğü kendileri ele verdiler; üstelik onu üç gün sonra yeniden sorguya çektiklerinde, hiçbir aptallık değil, tam tersine üstün bir basiret gösterdi (nullam stultitiam, sed summam prudentiam exhibuit). Ama olgu bambaşkadır ve buradan yargıçlar aleyhine hiçbir sonuç çıkarılamaz. Büyük Üstat'ın yüzleştirilmesinden dört gün önce, sivil kıyafetli bir adam komiserlerin karşısına çıkıp kendini Johannes de Molayo diye tanıttı (Büyük Üstat'ın adı Jaques'tı) ve mührünü göstererek şunu ekledi: tarikatta on yıl geçirdiğini, orada hiçbir suç görmediğini, buna rağmen istedikleri her şeyi yapıp imzalamaya hazır olduğunu, tarikatın akıbetini öğrenmeyi çok merak

ettiğini, kendisine gelince komiserlerin onu istedikleri gibi kullanabileceklerini, yoksul olduğu için kendisine gereken şeyi sağlamalarını rica ettiğini söyledi. İşte bütün sözlerinden delilik sezilen bu adam için komiserler şöyle yazdı: 'kişiliğine, davranışlarına, tavırlarına ve konuşmasına bakılırsa, son derece saf ya da aptal ve akıllı başında değildi.' Onu Paris Piskoposu'na gönderdiler ki tarikattan çıkmış öteki Tapınakçılarla yaptıkları gibi kendisiyle de görüşsün. Haklıydılar da; bu, tarafsızlıklarının bir kanıtıdır, çünkü sahte tanıklara ihtiyaçları olsaydı, bu adam onlara hizmet edebilirdi.

1308'de Papa'nın gönderdiği üç Kardinal önünde, ne tehdit ne vaat kullanılan, üstelik 1307'de Kardeş Guillaume de Paris önünde çoktan aynı şeyi yapmış olduğu bir ortamda, özgür bir itirafta bulunmuştu. Günümüzde Kardinallerin tutanakta art niyetli davrandığı öne sürülüyor, çünkü Büyük Üstat sonradan itiraflarını tanımak istemedi. Hakkaniyet, yalnızca o talihsiz Büyük Üstat'ın sözlerine dayanarak Kardinaller üzerine böyle bir lekeyi yapıştırmaya izin verir mi? Bunun bir gölgesi bile var mı? Papa, Fransa Kralı'nın bütün Tapınakçı topluluğunu hapsedip yargılama işini kendi üstüne almasından memnun değildi; bu davayı kendi mahkemesine taşımak için Kardinalleri görevlendirmişti: bu Kardinaller taraf tutmuş olsalardı, bu ancak Tapınakçılar lehine olurdu, nitekim onlar için af dilediler de (bkz. du Puy, s. 241). Doğrudur, bu talihsiz adam, 26 Kasım 1309'da Papa'nın komiserleri önüne çıkarıldığında ifadesinden döndü; ama bu yalın geri dönüş, kendisinin 140 Tapınakçı şövalyeyle birlikte Kardeş Guillaume de

Paris huzurunda Paris'te verdiği sorgu ifadesiyle çelişen bunca başka tanıklık karşısında herhangi bir güven hak eder mi? Bu iki tekdüze ifade, yalın bir inkârla bütünüyle geçersiz kılınabilir mi?

1309 yılının, Büyük Üstat'ın tarikatın savunmasına giriştiği sorgu tutanaklarını dikkatle incelemek yeter. Bu tutanaklardaki kadar dolambaçlı ve zayıf argümanlara az rastlanır; hiçbir sağlam yanı olmayan, davayla hiçbir ilgisi bulunmayan boş sözlerle oyalanır durur. Bu iki sorgudan yapacağım alıntıdan okuyucu kendisi karar versin. İlkinde, sanık, Kutsal Makam tarafından onaylanmış bir tarikat düzenini yıkmakta Kilise'nin bu denli acele etmesinin şaşırtıcı olduğunu, oysa İmparator Frédéric'in tahttan indirilmesi kararının, hükümden otuz iki yıl sonrasına ertelendiğini söyler. Kendisinin, tarikatının savunmasını üstlenecek kadar ne yeterince sağduyulu ne de yeterince basiretli olduğunu hissettiğini (*sapiens nec tanti consilii*); ama yine de üstleneceğini, kendini alçak ve sefil görmek ya da başkalarına öyle göründürmek korkusuyla (*nam alias se vilem et miserabilem reputaret et posset ab aliis reputari*) söyler, bunun bir tutsak için ne denli güç bir görev olduğunu ekleyerek; çünkü elinde geçimi için gerekenden başka parası yoktur. Ardından, dünyanın her yerindeki bütün krallara, prenslere, prelatlara, düklere, kontlara ve baronlara tanıklık için başvurur; oysa söz konusu olan, tarikatın iç işleyişinde geçen, tarikatın kendi üyelerinin bir kısmı için bile gizli kalan, dolayısıyla kral ve prenslerin çok daha büyük bir nedenle bilmediği şeylerdir. Yargıçlar ona, bu denli ağır itiraflarla yüklenmiş bir tarikatı savunmak için kullanmayı düşündüğü araçları iyice tartmasını

öğütlediler; yine de savunmasını dinlemeye razı oldular ve buna hazırlanması için ona bir süre bile tanıdılar. Bunun üzerine kendisine Papa'nın mektupları ve üç Kardinal'in yazısı okundu; sonunda ifadesinden döndü. Kendisi gibi şövalye olduğu için sevip saydığını söylediği, dünyevi kıyafetli bir arkadaşı adında biri...

Bu metin neden önemli

Baphomet üzerine yazılmış ilk sistemli bilimsel incelemelerden biridir. Nicolai'nin yaklaşımı, on dokuzuncu yüzyılda Hammer-Purgstall'dan Eliphas Lévi'ye uzanan bütün Baphomet literatürünün başlangıç noktasıdır ve suçlamaların ardındaki siyasi mekanizmayı erken bir tarihte teşhis eder.

KÜNYE

Kaynak eser	Essai sur les accusations intentées aux Templiers (Amsterdam, 1783)
Neşir	Fransızca özgün metin, Google Books/Internet Archive taraması üzerinden
Konum	Sayfa 20-43
Çeviren	Şira Nur Uysal
Lisans	Kamu malı (Public Domain Mark 1.0)
Dijital nüsha	Internet Archive

Bu Türkçe çeviri © Şira Nur Uysal, [CC BY-SA 4.0](#) ile paylaşılmıştır (serbestçe kullanın, kaynak gösterin, değiştirirseniz aynı lisansla paylaşın). [Kullanım & lisans](#) →

BU ÇEVİRİYE ATIF

Uysal, Ş. N. (Çev.). (2026). Tapınakçılara Yöneltilen Suçlamalar: Baphomet'in Sırrı. Kadim Kütüphane. <https://kadimkutuphane.com/nicolai-tapinakcilara->

yoneltlen-suclamalar

ÖZGÜN SAYFALAR

60 sayfa

Kadim Kütüphane

Türkçe çeviriler © Şira Nur Uysal · [CC BY-SA 4.0](#)

Kaynak metinler [Source Library](#) · [Kutsala Dönüş](#) projesi